

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Svmma Totivs Theologiae S. Thomae Aqvinatis, Doctoris Angelici Ordinis Prædicatorum

Secvndæ Secvndæ Partis Volumen Tertium

Thomas <von Aquin, Heiliger>

Romae, 1619

Vtrum prælati, & religiosi sint specialiter in statu perfectionis? 5

urn:nbn:de:hbz:466:1-38803

nitute ad libertatem : quod non contingit per simplicem profectum gratia, nisi cum aliquis obligat se ad ea quæ sunt gratia .

Ad tertium dicendum , quod illa etiam ratio procedit quantum ad interiorum statum . Et tamen licet charitas variet conditionem spiritualis seruitutis & libertatis, hoc tamen non facit charitatis augmentum .

ARTIC. V.

Utrum religiosi & pralati sint in statu perfectionis?

872

Ad quintum sic proceditur . Videtur, quod pralati & religiosi non sint in statu perfectionis .

opus. 18. cap. 16.

Status enim perfectionis distinguitur contra statum incipientium & proficientium . Sed non sunt aliqua genera hominum deputata specialiter statui proficientium vel etiam incipientium . Ergo videtur quod nec etiam debeant esse aliqua genera hominum deputata statui perfectionis .

¶ 2 Præterea, Status exterior debet interiori statui respondere: alioquin incurritur mendacium, quod non solum est in falsis verbis, sed etiam in simulatis operibus, ut Amb. dicit in quodam sermone * . Sed multi sunt pralati vel religiosi, qui non habent interiorum perfectionem charitatis . Si ergo omnes religiosi & pralati sint in statu perfectionis, sequeretur quod quicumque eorum non sunt perfecti, sint in peccato mortali, tamquam simulatores & mendaces .

de Abraham, & refertur in decretis 22. q. 1. c. caute.

¶ 3 Præterea, Perfectio secundum charitatem attenditur, ut supra habitum est * . Sed perfectissima charitas videtur esse in martyribus, secundum illud Ioan. 15. Maiorem dilectionem nemo habet, quam ut animam suam ponat quis pro amicis suis. Et super illud ad Hebr. 12. Nondum enim usque ad sanguinem, &c. dicit gloss. * Perfectior in hac vita nulla dilectio est ea, ad quam sancti Martyres perueniunt, qui contra peccatum usque ad sanguinem certauerunt. Ergo videtur quod magis debeat perfectionis status attribui martyribus, quam religiosi & episcopis.

Aug. in serm. 17. de verbis Apo. 10. 10.

Q 9 3 SED

c. 5 eccl. hiera. in sit. de Sa cerdotum perfect.
 SED contra est, quod Dion. in 5. cap. * Eccl. hier. attribuit perfectionem Episcopis tamquam perfectioribus. Et in 6. cap. † eiusdem libri attribuit perfectionem religiosis, quos vocat monachos vel therapeutas, id est, Deo famulantes, tamquam perfectis.

† c. 6. eccl. hier. p. 1. non procul a fine.
 RESPONDEO dicendum, quod sicut dictum est *, ad statum perfectionis requiritur obligatio perpetua ad ea que sunt perfectionis, cum aliqua solemnitate. Vtrumque autem horum competit & religiosi & episcopis. Religiosi enim se voto astrinxerunt ad hoc quod à rebus secularibus se abstineant, quibus licet uti poterant, ad hoc quod liberius Deo vacent, in quo consistit perfectio presentis vite. Vnde Dion. † dicit 6. cap. Eccl. hierar. de religiosi loquens: Alij quidem therapeutas, id est, Dei famulos ex puro Dei seruitio & famulatu. Alij verò monachos ipsos nominant ex indiuisibili & singulari vita vitante ipsos indiuisibilium sanctis conuolutionibus, id est contemplationibus, ad Deiformem uitam & amabilem Deo perfectionem. Horum etiam obligatio fit cum quadam solemnitate professionis & benedictionis. Vnde & ibidem subdit Dionys. * Propter quod perfectam ipsis donans gratiam sancta legislatio quodam ipsos dignata est sanctificatiua inuocatione. Similiter etiam Episcopi obligat se ad ea que sunt perfectionis, pastorale assumens officium, ad quod pertinet ut animam suam ponat pastor pro ouibus suis, sicut dicitur Ioan. 10. Vnde Apostolus dicit 1. ad Timotheum ult. Confessus bonam confessionem coram multis testibus, id est, in sua ordinatione, * vt glossa ibidem dicit. Adhibetur etiam quadam solemnitas consecrationis simul cum professione predicta, secundum illud 2. ad Tim. 1. Resuscites gratiam Dei que est in te per impositionem manuum mearum: quod glossa exponit de gratia episcopali. Et Dion. * dicit 1. cap. Eccl. hierar. quod summus sacerdos, id est Episcopus, in sua ordinatione habet eloquiorum superpositum sanctissimam superpositionem, vt significat quod

eodem loco nunc dicto.

gl. interl. ibid.

gl. interl. ibid. non remota a fine.

quod
 chica
 us on
 & acti
 Ad p
 mentu
 atione
 homin
 sumun
 Ad si
 section
 hos eff
 Vnde &
 compre
 tem si q
 Quicum
 de non
 nem ex
 perfecti
 perfectu
 Ad te
 perfecti
 sectionis
 cum est

Vtrum
 A D se
 pra
 Dicit eni
 Idem pre
 sicut erg
 ne ei qui
 scopi not
 atione D
 & in com
 sunt in
 vites cu

quod ipse est participatius integræ totius hierarchicæ virtutis; & quod ipse non solum sit illuminativus omnium, quod pertinet ad sanctas locutiones, & actiones: sed quod etiam hoc alijs tradat.

Ad primum ergo dicendum, quod inchoatio & augmentum non quaritur propter se, sed propter perfectionem. Et ideo ad solum perfectionis statum aliqui homines cum quadam obligatione & solemnitate assumuntur.

Ad secundum dicendum, quod homines statum perfectionis assumunt, non quasi profitentes se ipsos perfectos esse, sed profitentes se ad perfectionem tendere. Unde & Apostolus dicit ad Phil. 3. Non quod iam comprehenderit, aut iam perfectus sim: sequor autem si quo modo comprehendam. Et postea subdit, Quicumque ergo perfecti sumus, hoc sentiamus. Unde non committit aliquis mendacium, vel simulationem ex hoc quod aliquis non est perfectus qui statum perfectionis assumit, sed ex eo quod ab intentione perfectionis animum reuocat.

Ad tertium dicendum, quod martirium in actu perfectissimo charitatis consistit. Actus autem perfectionis non sufficit ad statum faciendum, ut dictum est †.

ARTIC. VI.

Utrum omnes prelati ecclesiastici sint in statu perfectionis?

ar. 4. huius q.

873

AD sextum sic proceditur. Videtur, quod omnes prelati ecclesiastici sint in statu perfectionis. Dicit enim Hier. † super epistolam ad Titum, Olim idem presbyter, qui & episcopus. Et postea subdit, Sicut ergo presbyteri sciunt se Ecclesiæ consuetudine ei qui sibi prepositus fuerit, esse subditos: ita episcopi noverint se magis consuetudine, quam dispensatione Dominicæ veritatis, presbyteris esse maiores, & in communi debere Ecclesiam regere. Sed Episcopi sunt in statu perfectionis. Ergo & presbyteri habentes curam animarum.

op. 18. c. 22. 23. 25
c. 26.
sup illud ad Tit. 1.
Cōstitutus per civitates presbyteros 2. 20. 9.

Q9 4 ¶ 2 Præ-